

บรรณานุกรม

- กนกทิพย์ พัฒนาพัวพันธ์. (2536). สถิติอ้างอิงเพื่อการวิจัยทางการศึกษา. เชียงใหม่: ภาควิชา
ประเมินผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2536). คู่มือการพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของ
ท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: อรุณสาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2538). คู่มือหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521
(ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: อรุณสาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2539ก). ท้องถิ่นกับการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ: อรุณ
สาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2539ข). แนวทางการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภูมิปัญญา
ท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: อรุณสาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2539ค). สรุปผลการประชุมสัมมนาเรื่อง ภูมิปัญญาท้องถิ่น
กับหลักสูตรที่พึงประสงค์. กรุงเทพฯ: อรุณสาลาดพร้าว.
- โกวิท วรพิพัฒน์. (2531). เอกสารประกอบการดำเนินการโครงการส่งเสริมการปฏิบัติตาม
หลักสูตร. เอกสารอัดสำเนา.
- จันทร์ฉาย เตมียาการ. (2533). การเลือกใช้สื่อทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
โอเดียนสโตร์.
- จ่านอง พรายเข้มแข. (2536). เทคนิคการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเพื่อให้เกิดทักษะ
กระบวนการทางวิทยาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- จूरรัตน์ แผลงสร. (2533). การออกแบบหน่วยการสอนแบบบูรณาการเรื่อง “บ้านแสนรัก” เพื่อ
การสอนเป็นคณะ ในกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์. (2537). แนวคิดและวิธีการพัฒนาหลักสูตรอย่างเป็นระบบ. สารพัฒนา
หลักสูตร, 13(116), 25-29.
- ชลทิศย์ เอี่ยมสำอางค์ และวิศนี ศิลตระกูล. (2533). ความหมายและความสำคัญของภูมิปัญญา
ชาวบ้าน เทคโนโลยีพื้นบ้าน และแหล่งวิทยาการท้องถิ่น. เอกสารการสอนชุดวิชาการ
พัฒนาและการใช้แหล่งวิทยาการในชุมชน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2528). ชุดการสอนระดับประถมศึกษา. เอกสารการสอนชุดวิชาสื่อการสอนระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชาญจิต ทัพพณี. (2541). การพัฒนาแผนการสอนบูรณาการเรื่อง มนุษย์กับสิ่งแวดล้อมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านห้วยผา อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน. การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณรงค์ ก่องแก้ว. (2541). การใช้แหล่งวิทยาการท้องถิ่นในการพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดลำพูน. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณัฐพร ไกรเทพ. (2536). รู้รักษ์ป่าชายเลน. กรุงเทพฯ: สามเจริญพานิช.
- ณัฐยา ศรีวราวุธ. (2541). การพัฒนาหน่วยการสอนเรื่อง จังหวัดแม่ฮ่องสอนสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ครุณ หาดูตระกูล. (2541). วิจัยการศึกษา. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ครุณี ศรีตระกูล. (2539). การพัฒนาหน่วยการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต โดยเน้นภูมิปัญญาท้องถิ่น. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธำรง บัวศรี. (2531). ทฤษฎีหลักสูตร : การออกแบบและพัฒนา. กรุงเทพฯ: เรวดีการพิมพ์.
- นฤมล ตันธสุเรศรัฐ. (2533). แหล่งวิทยาการในชุมชน. เอกสารการสอนชุดวิชาการพัฒนาและการใช้แหล่งวิทยาการในชุมชน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- บันลือ พงกษะวัน. (2531). หลักสูตรกับบูรณาการทางการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บานชื่น บุญประเสริฐ. (2534). การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาเพื่อพัฒนาความตระหนักเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้แก่ นักเรียนตามการรับรู้ของครูสังคมศึกษาในระดับมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญช่วย โยนสนิท. (2538). รายงานโครงการพัฒนาจิตสำนึกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในด้านการรักษาความสะอาดและสิ่งแวดล้อมกรณีโรงเรียนบ้านป่าจั่ว อำเภอเวียงป่าเป้า จังหวัดเชียงราย. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ประคินันท์ อุปรัมย์. (2525). จิตวิทยาเกี่ยวกับผู้เรียนในระบบการเรียนการสอน. เอกสาร
การสอนครูวิชาวิทยาการการสอน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). ทศนคติ: การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย.
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: พีระพัทธนา.
- ประเวศ วะสี. (2534). การศึกษาของชาติกับภูมิปัญญาท้องถิ่น. ในการสัมมนาทางวิชาการ
ภูมิปัญญาชาวบ้านกับการดำเนินงานด้านวัฒนธรรมและการพัฒนาชนบท สำนักงาน
คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป.
- ปราณี เปี่ยมกล้า. (2537). บทบาทของครูประถมศึกษาในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นกลุ่ม
สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เขตการศึกษา 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปัญญา ทองนิล. (2537). การใช้แหล่งวิทยาการท้องถิ่นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ของครูโรงเรียนประถมศึกษา
จังหวัดเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่.
- ผกา สัตยธรรม. (2524). เทคนิคการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: เรือนแก้ว.
- พะยอม แก้วกำเนิด. (2534). หลักการของหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง
พ.ศ. 2533. กรุงเทพฯ: ครูสภาลาดพร้าว.
- พิศมัย ถิระแก้ว. (ม.ป.ป.) หลักสูตรประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: ฝ่ายเอกสารและตำรา สถาบัน
ราชภัฏสวนดุสิต.
- มนธิรา คำกลาง. (2532). การใช้หลักสูตรท้องถิ่นในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการ
ประถมศึกษาจังหวัดแม่ฮ่องสอน. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. (2537). พิธีพระราชทานรางวัลพระสิทธิธาดาทองคำประจำปี 2537.
กรุงเทพฯ: เอคิสัน เพรส โปรดักส์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2538). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. พิมพ์ครั้งที่ 5.
กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ล้วน สายยศ. (2537). ลำดับขั้นความรู้สึกลึกของมนุษย์. วารสารการวัดผลทางการศึกษา, 16(44),
28-35.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4.
กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- ลัดดา สุขปรีดี. (2523). เทคโนโลยีการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: พิมพ์.
- วราพร ศรีสุพรรณ. (2534). การพัฒนาแบบยั่งยืน : ทางเลือกใหม่ในการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม.
กรุงเทพฯ: คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วราพร ศรีสุพรรณ. (2535). การพัฒนาคุณภาพประชากรเพื่อสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน. ประชากรศึกษา, 18(1), 79.
- วราพร ศรีสุพรรณ. (2536). สิ่งแวดล้อมศึกษา มุณิธิโลกสีเขียว. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้ง เฮาส์.
- วิจิตร ไชยศิลป์. (2537). การสำรวจการพัฒนาหลักสูตรระดับท้องถิ่น ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของครูในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัด สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดน่าน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริณี อุปละ. (2541). การพัฒนาจิตสำนึกและความสามารถในการแก้ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมโดยใช้การสอนแบบโครงการสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สัจจ อุทรานันท์. (2532). พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สนิท อักษรแก้ว. (2541). ป่าชายเลน...นิเวศวิทยาและการจัดการ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สมาคมขยายผล. (ม.ป.ป.). ป่าชายเลนชุมชนบ้านแหลมมะขาม หมู่ 5 ตำบลเขาไม้แก้ว อำเภอสัตหีบ จังหวัดระยอง. เอกสารอัดสำเนา.
- สำนักงานโครงการพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). ก้าวสู่มาตรฐานการเรียนรู้...สู่ทักษะชีวิต แนวคิด แนวทางในการพัฒนาเด็กให้เป็นคนดี คนเก่ง มีความสุข และเป็นพลังในการสร้างสรรค์โลกให้งดงาม. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- สำนักงานประสานงานโครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ กระทรวงศึกษาธิการ. (2540). คู่มือฝึกอบรมเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนแบบหน่วยบูรณาการวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์. ม.ป.ท.
- สุนน อมรวิวัฒน์ และทศนา เขมมณี. (2541). ระบบการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต. เอกสารการสอนชุดวิชากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต. พิมพ์ครั้งที่ 17. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สุมิตร ฤณานุกร. (2520). หลักสูตรประถมศึกษา 2521 ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: บริษัทสารมวลชน.

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2543). เรียนรู้สู่ครูมืออาชีพ. กรุงเทพฯ: ที.พี. พรินท์ จำกัด.
 หน่วยงานนิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2534). แนวการใช้
 หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ:
 การศาสนา.

หน่วยงานนิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2541). ชุดอบรมด้วย
 ตนเองการสร้างและพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตที่สอดคล้องกับ
 ความต้องการของท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: กุรุสภาลาดพร้าว.

หัตยา เจียมศักดิ์. (2539). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องเหตุการณ์ในท้องถิ่นชั้นประถมศึกษา
 ปีที่ 5 ของอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อรุณี แสงเพ็ญ. (2537). การสร้างแบบวัดจิตสำนึกต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของ
 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อังกูล สมคะเนย์. (2535). สภาพและปัญหาการนำภูมิปัญญาชาวบ้านมาใช้พัฒนาหลักสูตรใน
 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี.
 วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัมภา บุญช่วย. (2537). การบริหารงานวิชาการในโรงเรียน. กรุงเทพฯ: โอ เอส พรินติ้ง เฮาส์.

อุทัย ดุลยเกษม. (2542). ศึกษาเรียนรู้. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี - สฤษดิ์วงศ์.